

גְּבִינִין לָא קַיִימִין כאשר ז"א מתעורר מהדורמיטא אלה הגבינים שהם
העפעפים אינם עומדים בבחינה אחת, וְלֹא מִשְׁתַּכְּבִין שַׁעֲתָא חֲדָא
שְׁלִימוֹתָא ואינם נחים להיות פתוחים אפילו שעה אחת שלימה, אֲלֵא
פְּקֻחִין וְסִתְּמִין, סִתְּמִין וּפְקֻחִין אלא נפתחים ונסגרים, נסגרים
ונפתחים כדוגמת עיני בני אדם, מְשׁוּם עֵינָא פְּקִיחָא דְקֵאֵי עֲלֵיהּ
וכל זה משום העין של א"א הפתוחה תמיד שעומדת ומסתכלת בעיני ז"א, ובכל זאת
נסגרות ונפתחות, נפתחות ונסגרות מכיון שז"א אינו יכול להגביה את עיניו ולהסתכל
בעיני א"א מחמת ריבוי המדרגות כי כמה בחי' הסתכלות יש כי עדיין עיני ז"א הן
דינים וגבורות לכן מחמת הדינים חוזרות ונסגרות באופן שתמיד אינן נחות. וְעַל
דָּא כְּתִיב ועל זה נאמר (יחזקאל א) וְהַחֲיוֹת רָצוּא וְשׁוּב. וְהָא
אוֹקִימָנָא דהיינו והחיות הן בחי' עיני ז"א הם נצח והוד שהן בחי' חיות וז"א
ממהר לסגור עיניו ואח"כ שוב חוזר לפותחן וכבר בארנו על זה באד"ר קל"ז.

כְּתִיב (ישעיה לג) עֵינֶיךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם נוֹה שְׁאֵנָן כתוב
שישעיה התפלל שהקב"ה יראה את ירושלים שהיא המלכות ברחמים
להמתיק דיניה, וְכְתִיב (דברים יא) תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּה
מִרְשֵׁית הַשָּׁנָה וְגו' וכתוב ארץ אשר תמיד עיני ה' אלהיך בה דהיינו שגם
ארץ ישראל נקראת מלכות וכתוב בה ענין השגחת עיני ז"א עליה. דְּהָא
יְרוּשָׁלַם בְּעֵינָא כֵּן והעיקר היא שירושלים צריכה להמתיק את דיניה שהרי
ירושלים שהיא המלכות צריכה עינא פקחא או דז"א או דא"א, דְּכְתִיב (ישעיה
א) צֶדֶק יִלִּין בָּהּ והטעם לזה שהרי נאמר עליה "צדק ילין בה" וצדק היא

הלימוד היומיומי

מידת הדין והגבורה כמש"כ צדק מלכותא קדישא. **וּבְגִין כֶּךָ יְרוּשָׁלַם,**
וְלֹא צִיּוֹן ולכן אמר זה על ירושלים בזמן הזה שהיא נקודה תחת היסוד, ולא ציון
 כמש"כ בתחילת הפסוק "ציון קרית מועדינו" כי ציון נקראת המלכות בהיותה בגדלות
 פנים בפנים עם ז"א ולא צריכה הארה מז"א. ועוד ירושלים חילק התיבה לשנים יר"ו
 גי' גבורה "שלם" שהיא גבורה שלימה, ולכן צריך למתק דיניה. **דְּכַתִּיב** (ישעיה
 א) **צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדֶּה וְגו', דְּכַלָּא רַחֲמֵי** וראיה לזה שציון
 בחינת רחמים, שהרי כתוב "ציון במשפט תפדה" ומשפט הוא בחי' רחמים שהרי כתוב
 בפתח אליהו דין איהו גבורה משפט עמודא דאמצעייתא הרי משפט הוא בחינת רחמים
 בחינת תפארת.

עֵינֶיךָ תראינה ירושלים, **עֵינֶךָ כְּתִיב** חסר אות י' אחת שהוא עין אחת,
עֵינָא דַּעְתִּיקָא קַדִּישָׁא, סְתִימָא דְּכַלָּא הוא רומז
 על עין דעתיקא קדישא סתומה מכל השגה, כלומר עיני א"א שכולו רחמים כי בא"א
 אין בו שמאלא צד הדין אלא כולא ימינא צד הרחמים. **הַשְׁתָּא** אבל עכשיו בזמן
 הגלות, **עֵינִי יְחֹה אֱלֹהֶיךָ בְּהַ** עיני הם ב' עינים דז"א, **לְטַב**
וּלְבִישׁ, כְּמָה דְּאַתְחִזִּי והוא מסתכל בב' אופנים לטוב והוא מעין ימין,
 ולרע מעין שמאל כפי שראוי לז"א ולפי שכלול מחסדים וגבורות והכל תלוי במעשה
 התחתונים באותו זמן. (לְסוּמָקָא וְלִירוּקָא. וְהָכָא בְּאַשְׁגָּחוּתָא חָדָא, בְּלָהוּ אֶסְתַּחֲרֵן
 וְאַסְתַּחֲרִין בְּחֻזְרָא. גְּבִינִי לֹא מִשְׁתַּכְּחִי, כִּד בְּעִין גְּוֹוִינִן לְאַשְׁגָּחָא) **בְּגִין כֶּךָ לֹא**
אַתְקִימוּ בְּקִיּוּמָא תְּדִיר ולכן לא נתקיימו ישראל בירושלים בקיום
 תמידי כי לא היתה עין א"א משגחת בה, וי"מ שזו"ן לא היו בזיווגם פנים בפנים.

הלימוד היוכי

וְהָתָם לַעֲתִיד לְבֹא בְּזִמְנֵי הַגְּאוּלָּה בִּב"א עֵינֶךָ תִּרְאֶינָה יְרוּשָׁלַם,
כָּלָא לְטָב, כָּלָא בְּרַחֲמֵי בְּזִמְנֵי הַמְּשִׁיחַ תֵּאִיר בְּנוֹק' הַנִּקְרָאת יְרוּשָׁלַם עֵין
אֶחָד שֶׁל רַחֲמִים לִמְתַּק דִּינֶיהָ וְכָל הַהִשְׁגָּחָה תִּהְיֶה לְטוֹבָה וְהַכֹּל יִהְיֶה בְּרַחֲמִים.
בְּכַתִּיב, (וַיִּשְׁעִיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבֹּצֶךָ וְעַל זֶה נֹאמַר
שֶׁהִקְבֵּה יִקְבֹּץ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים גְּדוּלִים שֶׁהֵם מֵא"א, כִּי ז"א הוּא רַחֲמִים בְּסֵתָם.

עֵתָה חוֹזֵר הַרְשָׁב"י לְבֹאֵר מַחֲיֵכֵן נִמְשָׁךְ לְמַלְכוּת שׁוֹרֵשׁ הַסִּתְכַּלּוֹת ז"א

תְּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֶלְהִיךָ בָּהֶם עֵינֵי ז"א בְּמַלְכוּת לְהַמְתִּיק דִּינֶיהָ
מִרְשִׁית הַשָּׁנָה מִמְּדֻרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁבְּנוֹק' הַנִּקְרָאת שָׁנָה "וְעַד

אַחֲרִית שָׁנָה" עַד הַמְּדֻרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁבָּהּ. מִרְשִׁית חֶסֶר א' בְּכַתִּיב
וְאֹמַר "מִרְשִׁית" כְּתוּב בְּתוֹרָה חֶסֶר א', וְלֹא רֵאשִׁית בְּאַלְפָּה לְלַמֵּד לִי שְׂאוֹר

א"א הַרְמוֹז בְּאוֹת א' מֵאִיר בְּאַמָּא הַרְמוֹז בְּמֵלֶת "רֵאשִׁית" אֲבָל הַנוֹק' אֵינָה מִקְבֶּלֶת
מֵאוֹר א"א וְלִכֵּן כְּתוּב מֵלֶת רֵשִׁית חֶסֶר א' כִּי לֹא זָכִינוּ מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַד יְמוֹת

הַמְּשִׁיחַ שֶׁתִּקְבֹּל הַנוֹק' בְּעֶצְמָה שֶׁלֹּא ע"י ז"א. מָאֵן הִיא ר"ל בְּאִיזָה פְּרִצוֹף מְדַבֵּר
הַפְּסוֹק שֶׁבִּשְׁבִּילֹו חֶסֶר אוֹת א' הַרְמוֹז לֹא"א. הִיא וְלִתְתָּא וּמִשִּׁיב עַל פְּרִצוֹף

נוֹק' דו"א שֶׁהִיא ה' אַחֲרֹנָה שֶׁבִּשְׁם הוּי"ה ב"ה, מִשָּׂא"כ הו"א שֶׁמִּקְבֵּל מֵאו"א וְגַם מִקְבֵּל
מֵאוֹר א"א שֶׁמִּתְלַבֵּשׁ בָּהֶם, וְרֵאשִׁית לְזֶה שֶׁהִרִי תַחֲלִית הַפְּסוֹק אֶרֶץ עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ.

וְלֵעִילָא בְּכַתִּיב וּלְמַעְלָה בּו"א כְּתוּב, (אִיכָּה ב) הַשְּׁלִיךְ מִשָּׁמַיִם אֶרֶץ
תִּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל הַשְּׁלִיךְ הו"א מֵהַתְּפָאֶרֶת שֶׁלֹּו הַנִּקְרָאת שָׁמַיִם אֶת הַמַּלְכוּת

הנקראת ארץ, ומפרש מי השליכה, ואומר תפארת ישראל שהוא ז"א [קיד]. מאי

אור הרשב"י

במדרגה הרביעית דפב"פ שהיא גדולה מכולם. ולפי שחמטאו, לא חזרו זו"ן בשבת אלא במדרגה שלישית דפב"פ, שעדיין היא צריכה לקבל אורותיה ע"י ז"א. ואחר עבור יום השבת ובאו ימי החול, חזרו זו"ן אב"א בבחינה השנית. ואח"כ ע"י מעשיהם של צדיקים שבכל דור ודור, היו מחזירים הנקבא בימי החול ממדרגה למדרגה, עד שכאשר נבנה בית ראשון אז היתה הנקבא בימי החול במדרגה השלישית של פב"פ תמיד. ואמנם אם היתה עמו פב"פ בבחינה הרביעית שמשמשים בכתר אחד, לא היה עוד שום גלות ולא היתה שולטת בהם שום אומה ולשון. ולפי שהיא בבחינה השלישית עדיין יש בה חסרון וצריכה לינק ממנו, ולא נתבטלו הקליפות לגמרי, וכיון שחמטאו גלו. והנה בחורבן בית שני חזרה הנקבא אב"א לבחינה הראשונה שהיא נקודה קטנה כלולה מיו"ד ועומדת תחת היסוד של ז"א. וז"ל השליך משמים ארץ תפארת ישראל (איכה ב, א), וסרסחו ודרשהו, השליך תפארת ישראל מן השמים את הארץ. כי הנקבה הנקראת ארץ, השליכה התפארת שהוא ז"א הנקרא ישראל, למטה ממקומה, שהיתה תחילה בשמים שהוא מקום החזה הנקרא שמים כנודע. ולא די כי הת"ת השליך אותה למטה ממנו, אלא גם הנה"י דו"א הנקראים רגליו הורידוה למטה מהם והיתה הרום רגליו, וזהו וְלֹא יָבֹר הָרוֹם־רַגְלָיו (שם). ודע, כי כל זה הוא מה שהוא נעשה מאליו, אבל ע"י

[קיד] פירושו כתבו רבנו ז"ל בפ"ב משל"י, ובשה"ק בדרוש ד' של שינוי הזמנים מדף ס"ט סוף ע"ב ואילך. ונעתיק לשינוי בקיצור כי הוא שייך לכל סוגיין דהכא, והוא דכתב שם כי שבעה זמנים יש בגדלות הנקבא. אחד, היא בהיותה בסוד פסיעה לבר נקודה אחת כלולה מיו"ד. שנית, בהיותה ב"ס ועומדת באחורי ז"א מהחזה ולמטה אבל אין מאירים בה חמש ספירות דו"א שמן החזה ולמעלה שהם כח"ב ח"ג. שלישית, בהיותה אב"א מהחזה ולמטה וגם יאירו בה חמש ספירות העליונות דו"א. וכל אלו השלוש בחינות היא בהיותה אב"א. וארבעה בחינות הנשארים משבעה זמנים אלו היא בהיותה עמו פב"פ ואלו הם: אחד בהיותה פב"פ מהחזה ולמטה, שנית, בהיות אור חמש ראשונות שלו מאירים בה, שלישית, בהיות שיעור קומתה כמוהו מן המוחין ולמטה אבל עדיין הכתר שלו גבוה מכתר שלה, ולכן עדיין היא צריכה לקבל אורותיה על ידו. הרביעית, שיהיו שוים לגמרי בכל קומתם על דרך או"א שהם כחדא נפקין וכחדא שריין, ויהיו שני מלכים משתמשים בכתר אחד, ואז היא תקבל את אורותיה מן אימא עצמה שלא ע"י בעלה ולא תהיה כפופה אליו, כי כמו שהכתר שלו הוא מת"ת דאימא כך כתר שלה יהיה משם. והנה בזמן בריאת העולם קודם שנברא אדה"ר היתה הנקבא בבחינה השלישית של אב"א ואח"כ נברא אדה"ר, והנה אם לא היו חוטאים אדם וחווה היו מחזירים את זו"ן ביום השבת